

Συνεχίζετε να ακούτε αυτόν τον θόρυβο;

Barikat

Μια Ωδή προς την 11η του Φλεβάρη του 2015

Πίσω στο 1848. Ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός αντιμετωπίζει την Άνοιξη των Λαών.

Η Ευρώπη φλέγεται από τα Βαλκάνια ως τον Ατλαντικό. Το Συνέδριο της Βιέννης όπου το 1815 θεμελίωσε την φυσιογνωμία της “Αυτοκρατορικής Ευρώπης” και γέννησε την “Ιερά

Συμμαχία” ως μοχλό επιβολής της, είναι πλέον νεκρό γράμμα. Οι λαοί βρίσκονται σε κίνηση. Σε όλη την Ευρώπη και ειδικά στις περιοχές του πυρήνα της, λαϊκές εξεγέρσεις και κινητοποιήσεις ξεσπούν και γιγαντώνονται. Βασιλιάδες ξηλώνονται, καθεστώτα ανατρέπονται, τα παλιά σύμβολα τρίζουν.

Στη Γαλλία ξεσπά η 2η Γαλλική Επανάσταση και κερδίζεται η μάχη για Σύνταγμα. Η Γερμανία είναι σε δημοκρατικό αναβρασμό. Στην Ιταλία η ιδέα της εθνικού κράτους φλογίζει τους υποτελείς. Στην Βιέννη, η Αυτοκρατορία των Αψβούργων κλυδωνίζεται. Ο καγκελάριος Μέττερνιχ, το φόβητρο των εργαζόμενων όλης της Ευρώπης, ο διώκτης των επαναστατών κάθε είδους (και των Ελλήνων), φυγαδεύεται βιαστικά στο Λονδίνο. Ο ίδιος χαρακτήρισε την χρονιά, ως “θεομηνία εξεγέρσεων”. Πίσω από την καταιγίδα και τους ανέμους, όμως, στέκονταν η αναδυόμενη εργατική τάξη και οι ανάγκες της. Η “Βιομηχανική Επανάσταση” είχε γεννήσει τον αρνητή της. Η ιστορία προχωρούσε με δρασκελιές.

Ένα πραγματικό Μανιφέστο εκδόθηκε στο Λονδίνο, στις 21 Φεβρουαρίου του 1848.

“Το έτος 1848 αποδεικνύεται καλό”, σχολιάζει από την άλλη ο Φρίντριχ Ένγκελς, σε ένα γράμμα προς τον φίλο του Κάρολο Μαρξ. Δεν είχε περάσει καιρός που οι δυο τους είχαν ταχύτατα συγγράψει το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος, το οποίο ήδη επιβεβαιώνονταν πλήρως, ως προς την βασική του υπόθεση: Η ιστορία όλων των ως τώρα κοινωνιών είναι η ιστορία ταξικών αγώνων. Ταυτόχρονα προέκυψε και μια καινούργια ερμηνευτική φράση για τις πανευρωπαϊκές ταραχές: Ταξική πάλη. Στο Μανιφέστο σημείωναν χαρακτηριστικά:

“Από καιρό σε καιρό οι εργάτες νικούν, αλλά η νίκη τους είναι παροδική. Το πραγματικό αποτέλεσμα των αγώνων τους δεν είναι η άμεση επιτυχία, αλλά η συνένωση των εργατών που ολοένα επεκτείνεται. Η ενότητα αυτή προωθείται από τα αναπτυσσόμενα μέσα συγκοινωνίας που παράγονται από τη μεγάλη βιομηχανία και που συνδέουν μεταξύ τους τους εργάτες από διάφορα μέρη. Και φτάνει μονάχα να συνδεθούν μεταξύ τους για να συνενωθούν οι πολλοί τοπικοί αγώνες, που έχουν παντού τον ίδιο χαρακτήρα, σε μια εθνική πάλη, μια ταξική πάλη¹”.

Αλλά ο 30χρονος Γερμανοεβραίος είχε και μια άλλη, πιο μυστικιστική ερμηνεία των φαινομένων: “Ένα φάντασμα/στοιχείο πλανιέται πάνω από την Ευρώπη: Το φάντασμα του Κομμουνισμού”.

Και τότε και τώρα: Τάξη εναντίον Τάξης. Σε κάθε χώρα. Σε όλες τις χώρες.

Τα αιτήματα των Γάλλων προλεταρίων του 1848 έχουν διασωθεί γιατί είναι ακόμα ανεκπλήρωτα. Αιτήματα που δεν είχαν να κάνουν με “άλλες εποχές”, αλλά αναφέρονται σε αυτή που ως σήμερα ακόμα “ταξιδεύει η γηραιά μας ήπειρος”: το δικαίωμα στην εργασία, η ύπαρξη κατώτατου μισθού, η μείωση του ωραρίου, οι συντάξεις, η δημιουργία εργαστηρίων, η υποχρεωτική καθολική εκπαίδευση, η καθολική ψηφοφορία, η προοδευτική φορολογία κοκ. Είναι ίδια με τα σημερινά κείμενα, γραμμένα με ίδιες λέξεις, περιγράφοντας ίδιες ανάγκες. Γραμμένα από “ίδιους” ανθρώπους, απέναντι στα ίδια αδιέξοδα. Αυτοί που παρακολουθούσαν από μακριά την ανάπτυξη που διακήρυτταν οι κυβερνήτες, αυτοί όπου βίωναν στο πετσί τους τον πόλεμο και τον θάνατο που ακολουθούσε το “σπάσιμο” της φούσκας.

Έτσι, ο ταξικός ανταγωνισμός οργανώθηκε και στο πεδίο της ιστορίας, με στόχο την επικράτηση της “εκδοχής”, που είναι σύμφωνη με τα συμφέροντα του νικητή. Ένας νικητής όπου ζει και αναπαράγεται καλύτερα μέσα στη μονότονη πνευματική και πολιτιστική λήθη. Εφ' όσον λοιπόν, οι υποτελείς επιδιώξουν το ταξίδι τους στην “ήπειρο της ιστορίας”, τότε οι αστοί επιδιώκουν να επιλέξουν το λιμάνι από το οποίο θα προχωρήσουμε προς την ενδοχώρα. Ο εθνικισμός αποτελούσε πάντα το προσφορότερο λιμάνι για το Κεφάλαιο, από τότε που ξεθύμαναν οι “ελέω Θεού” προσταγές. Τα έθνη και οι εθνικά δίκαια κλήθηκαν να σκεπάσουν στο σκοτάδι τις πανταχού παρούσες, δρούσες και ασυμφιλίωτες κοινωνικές αντιθέσεις και εξεγέρσεις. Αλλά τις στιγμές όπου η ιστορία επιταχύνει το βήμα της, τότε αυτή η απλή αλήθεια προβάλλει σε κάθε χώρα, ακούγεται σε κάθε στόμα. Τότε μιλάμε και ακούμε την ίδια γλώσσα με όλους τους λαούς της Ευρώπης.

Μνήμη vs Λήθη ή αλλιώς: να θυμηθούμε το μέλλον της νίκης μας

Να μην ξεχάσουμε ότι όλες οι τρίχρωμες σημαίες της λαών της Ευρώπης αποτελούν φόρο τιμής στη Σημαία της Γαλλικής Επανάστασης και του Τριπτύχου της (“Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφοσύνη”). Ότι οι εθνικές επαναστάσεις στις κρίσιμες καμπές τους επεδίωκαν την κοινότητα και φιλία των εθνών απέναντι στα κοινά τους μαρτυρία και τους κοινούς δυνάστες τους, τις εκάστοτε “Ιερές Συμμαχίες” τους.. Ότι η διεθνής προλεταριακή αλληλεγγύη ήταν και είναι θαυματουργή, όπως απέδειξε η συγκινητική στήριξη του Βορρά κατά τον Αμερικάνικο Εμφύλιο (1861-1865), όπως απέδειξαν τα ρίγη αλληλεγγύης όπου οι υποτελείς ένιωσαν, με το ξέσπασμα της Παρισινή Κομμούνας (1871). Εξεγέρσεις και πόλεμοι όπου έφεραν στην παγκόσμια ημερήσια διάταξη το κοινωνικό ζήτημα: Το αίτημα για το Οχτάωρο (1886). Ταξική Πάλη. Πάλι. Ακόμα.

Να μην ξεχάσουμε ότι η ελληνική σημαία του “υπέρ-τρισεχιλιόχρονου ελληνορθόδοξου πολιτισμού” αποτελεί ένα βιαστικό και ανέμπνευστο ξεπατίκωμα της Σημαίας της Βρετανικής Εταιρίας των Ανατολικών Ινδιών ως προς το σχέδιο και αντιγραφή των χρωμάτων του Βασιλείου της Βαυαρίας (άσπρο/γαλάζιο). Ότι η πραγματική ιστορία της Ελλάδας είναι μια ιστορία εξεγέρσεων και αγώνων της πολυεθνικής και μετέπειτα πολύ-εθνοτικής εργατικής τάξης και των φτωχών αυτής της χώρας. Ότι πίσω από το είδωλο της Ελλάδας – Ψωροκώσταινας κρύβεται ένας δυναμικός ελληνικός καπιταλισμός, πάντα νικητής στο εσωτερικό και “προδομένος” στο εξωτερικό. Ότι “εκτός ύλης”, είναι καταγεγραμμένοι οι αγώνες, οι διώξεις, οι δολοφονίες και η συκοφαντία όλων όσων προσπάθησαν να τιμήσουν την Γαλλική, Ρωσική και Ισπανική Επανάσταση, προσπαθώντας

να την κάνουν πράξη στην Ελλάδα του Μεταξά και της χούντας.

Επιστροφή στο 2015. Η κατάργηση του Μνημονίου πρέπει να είναι η πρώτη πράξη της νέας κυβέρνησης. Η διαπραγμάτευση της Δανειακής Σύμβασης πρέπει να είναι η δεύτερη.

Το Μνημόνιο αποτελεί πρωταρχική διαιρετική τομή και πεδίο της πάλης των τάξεων στην Ελλάδα. Η κατάργηση του Μνημονίου σαν Αίτημα μιας χώρας στην σημερινή Ευρωζώνη της λιτότητας και εντός της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, αποτελεί κοσμοϊστορικό γεγονός, το οποίο “επικοινωνεί “οριζόντια” με τους λαούς της Ευρώπης και διαμορφώνει συνθήκες επιστροφής της διεθνούς αλληλεγγύης και κινητοποίησης. Ο τερματισμός της λιτότητας ξεκινάει αναγκαστικά από την αναδιανομή του πλούτου, του χρήματος και της ισχύος. Δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά, σε μια χώρα με 6 εκατομμύρια άνεργους και φτωχούς. Υπ’ αυτή την έννοια, μια οποιαδήποτε σύνδεση του προγράμματος της κυβέρνησης με την διεθνή διαπραγμάτευση για το χρέος, υπονομεύει την ορθή στρατηγική και θα οδηγήσει σε αδιέξοδα και ήττα.

Άλλο το Μνημόνιο που ψηφίστηκε στην Ελληνική Βουλή και άλλο η Δανειακή Σύμβαση που υπογράφηκε με την ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ. Το Μνημόνιο είναι απόφαση του πολιτικά κυρίαρχου στη χώρα, με πεδίο εφαρμογής στο εσωτερικό της. Η Δανειακή Σύμβαση είναι συμφωνία του πολιτικά κυρίαρχου στη χώρα με άλλα κράτη και θεσμούς, όσον αφορά τους όρους της σύμβασης του διεθνούς δανεισμού. Το ένα καταργείται (από τη Βουλή που το ψήφισε) και το άλλο επαναδιαπραγματεύεται (σε διεθνές επίπεδο) με τους “εταίρους-πιστωτές-ιμπεριαλιστές”. Κατάργηση του Μνημονίου και διαπραγμάτευση της Σύμβασης, λοιπόν. Κατάργηση μέσα από ένα άλλο πρόγραμμα με άλλες ταξικές προτεραιότητες και όχι διαπραγμάτευση του “ποσοστού κατάργησης” του Μνημονίου με το ποσοστό διαγραφής του δημόσιου χρέους.

“Κανένας συμβιβασμός” σημαίνει καθόλου Λενινισμός. Στάση στον Οκτώβρη του 1917.

Το πρώτο Σοβιετικό Διάταγμα της Οκτωβριανής Επανάστασης (σ.σ: για την Ειρήνη) ξεκινάει ως εξής:

“Η εργατοαγροτική κυβέρνηση, βγαλμένη από την επανάσταση της 24-25 του Οκτώβρη και στηριγμένη στα Σοβιέτ των εργατών, στρατιωτών και αγροτών βουλευτών, προτείνει (σ.σ : η υπογράμμιση δική μας) σε όλους τους εμπόλεμους λαούς και στις κυβερνήσεις τους να αρχίσουν αμέσως διαπραγματεύσεις (σ.σ : η υπογράμμιση δική μας), για μια δίκαιη δημοκρατική ειρήνη.2”

Αλλά ας επιμείνουμε λίγο στην τακτική των μπολσεβίκων:

“(…) η σοβιετική κυβέρνηση πρότεινε σε όλους τους λαούς και τις κυβερνήσεις τους, που είχαν εμπλακεί στον Α Παγκόσμιο Πόλεμο να αρχίσουν αμέσως διαπραγματεύσεις (σ.σ: η υπογράμμιση δική μας) για να επιτευχθεί μια δίκαιη ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις και πολεμικές αποζημιώσεις. Τονίζοταν ακόμη πως η σοβιετική κυβέρνηση δεν θεωρούσε τους όρους

της τελεσιγραφικούς (σ.σ: η υπογράμμιση δική μας) και πως ήταν έτοιμη να συζητήσει τους όρους που θα πρότειναν τα άλλα κράτη.³”

Επι του ζητήματος, ο Λένιν αναφέρει: “Δε μπορούμε ν’ αγνοήσουμε τις κυβερνήσεις γιατί αυτό θα καθυστερούσε τη δυνατότητα να κλείσουμε ειρήνη ... μα δεν έχουμε το δικαίωμα να μην απευθυνθούμε ταυτόχρονα στους λαούς. Παντού κυβερνήσεις και λαοί βρίσκονται σε ασυμφωνία μεταξύ τους, οφείλουμε να βοηθήσουμε τούς λαούς να επέμβουν στα ζητήματα του πολέμου και της ειρήνης» (σ.σ: η υπογράμμιση δική μας). «Βέβαια θα υπερασπίσουμε με όλα τα μέσα το πρόγραμμά μας για ειρήνη δίχως προσαρτήσεις και αποζημιώσεις»,μα δεν πρέπει να θέσουμε τελεσιγραφικά τούς όρους μας, αποφεύγοντας να δώσουμε στις κυβερνήσεις ένα βολικό πρόσχημα ν’ αποκρούσουν τις διαπραγματεύσεις. Θα εξετάσουμε όλες τις άλλες προτάσεις. «Θα τις εξετάσουμε — αυτό δεν πάει να πει πώς και θα τις δεχτούμε» (σ.σ: υπογράμμιση δική μας). Αντιρρήσεις σε αυτή την στρατηγική είχε μόνο ο μπολσεβίκος Γιερεμέγιεβ, πού ζήτησε οι όροι ειρήνης να αποτελέσουν τελεσίγραφο, αλλιώς: «θα μπορούσαν να σκεφτούν πώς είμαστε

αδύναμοι, πώς φοβόμαστε». Ο Λένιν αντιτάσσεται με σφοδρότητα: «θα δώσουμε μόνο τη δυνατότητα στους αντίπαλους μας ν’ αποκρύψουν όλη την αλήθεια απ’ το λαό, να την συγκαλύψουν πίσω από την αδιαλλαξία μας». Λένε πώς «η άρνησή μας να θέσουμε τελεσίγραφο θα αποδείξει την αδυναμία μας». Είναι καιρός να παραιτηθούμε από τις ψεύτικες αστικές αντιλήψεις στην πολιτική. «Δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε λέγοντας την αλήθεια για την κομάρα μας...».4

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την Ευρώπη. Πάλι.

Την Τετάρτη 11/02/2015 θα ακουστεί πάλι αυτός ο θόρυβος. Θα προκαλέσει φόβο στις καρδιές των λίγων, που θα συνεδριάζουν σε κάποια αίθουσα στις Βρυξέλλες. Θα εξεγείρει τις καρδιές των πολλών, που θα διαδηλώνουν στις πλατείες της Ευρώπης. Θα ακουστεί σαν θεομηνία, απέναντι στα δόγματα και τα μοντέλα των κυρίαρχων. Η κραυγή μιας χώρας για αξιοπρέπεια, σε μια γλώσσα κοινή με όλους τους λαούς, όπου μετά από χρόνια, σκέφτονται πια πέρα από την ήττα.

Καμία νίκη δεν κρατάει για πάντα. Το παιχνίδι ανοίγει ξανά. Το 2015 θα το αποδείξει.

1Το μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος, Εκδόσεις Θεμέλιο. Σελ. 12.

2<http://www1.rizospastis.gr/story.do?id=3678875&publDate=1996-11-14%2000:00:00.0>

3http://www.iskra.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=6869:ar...

4 Ιστορία της Ρωσικής Επανάστασης, Λ. Τρότσκι, τομ.2. Παρασκευή, 1984, σ. 579-581